

KÂSE'DEKİ TANRI

Bekçi Arus arbaletini titreyen ellerle sıkıyor, karşısındaki cilalı zemine serilmiş yatan sevimsiz cesede bakarken cildindeki boncuk boncuk terleri hissedebiliyordu. Gecenin bir yarısı yalnız bir yerde Ölümle karşılaşmak hiç hoş değildi.

Arus, duvarlardaki nişlerde yanan koca koca mumların aydınlattığı dev bir koridordaydı. Aynı duvarlara siyah renkli kadife goblenler, goblenlerin arasında da harikulade bir işçilikle üretilmiş kalkanlar asılmış, silahlar çaprazlanmıştı. Sağda solda görüntüleri ışıltılı maun zeminden yansıyan ilginç tanrı figürleri –taş ya da ender bulunur tahtalardan oyulmuş veya bronz, demir ya da gümüşten dökülmüş heykeller– vardı.

Arus'un tüyleri ürperdi; burada aylardır bekçilik yapmasına rağmen mekâna bir türlü alışamamıştı. Aslında insanların, Kallian Publico Tapınağı dedikleri ve içinde dünyanın dört bir tarafından getirilmiş nadide eşyaların bulunduğu müze ve antikalar evi muhteşem bir müesseseydi – ve Arus şimdi, gecenin tenhahlığında çıt çıkmayan koskoca koridorda dikilmiş, ölmeden önce Tapınak'ın zengin ve güçlü sahibi olan cesede bakmaktaydı.

Bekçinin alık beyni bile adamın, kibirli ve hükümran görüntüsüyle, gözleri manyetik bir zindellekle parlayarak altın savaş arabasında Palian Yolu boyunca ilerlediği zamandan artık tuhaf bir biçimde farklı görüldüğünü kavradı. Kallian Publico'dan nefret eden ve ondan korkanlar şimdi onu pahalı kaftanı yırtılmış, mor tuniği kırışmış olarak bir fıçı bayat yağ gibi yerde yatarken tanımakta zorlanırdı. Yüzü morarmış, gözleri neredeyse yuvalarından uğramış ve dili kapkara bir hâlde açık ağzından dışarı sarkmıştı. Tombul elleri ilginç gözükken boşuna bir hareketle iki yana açılmıştı. Kalın parmaklarında pırlantalar ışıldamaktaydı.

“Yüzüklerini niye almamışlar ki?” diye huzursuzca mırıldandı bekçi, sonra da irkildi ve ensesindeki tüyler diken diken olarak ileriye baktı. Koridordaki pek çok kapı aralığını gizleyen koyu ipek perdelerden birinin arkasından bir suret çıkmıştı.

Arus, bir kasık örtüsü ve ayak bileklerinin yukarılarına kadar bağlanmış sandaletler haricinde çıplak olan uzun boylu, sağlam yapılı bir genç gördü. Adamın cildi bozkırların güneşiyle yanıp kahverengiye çalmıştı; Arus geniş omuzlara, devasa göğse ve kalın kollara tedirgince göz gezdirmekten kendini alamadı. Asık, geniş alınlı surata attığı tek bir bakış bile karşısındakinin Nemedyalı olmadığını anlamasına yetti de arttı. Karmakarışık siyah bir saç yumağının altında tehlikeli bakan bir çift mavi göz için için yanmaktaydı. Genç adamın kuşağına asılı deri kında uzun bir kılıç vardı.

Tüylerinin ürperdiğini hisseden Arus arbaletini tedirgince kavradı. İçinden hiç müzakere etmeksizin yabancıнын vücuduna bir ok saplamak geliyordu. Lakin ilk atışı ölümlle sonuçlanmazsa neler olabileceğinden de korkuyordu.

Yabancı, yerdeki cesedi şaşkınlıktan ziyade merakla süzdü.

“Onu neden öldürdün?” diye tedirgince sordu Arus. Diğeri, kılı başını iki yana salladı.

“Onu ben öldürmedim,” karşılığını verdi genç, Nemedya dilini bir barbar aksanıyla konuşarak. “O kim?”

“Kallian Publico,” diye yanıtladı Arus, yavaş yavaş gerileyerek.

Sert bakışlı mavi gözlerde bir ilgi kıvılcımı belirdi. “Evin sahibi mi?”

“Evet.” Duvara yanaşmış olan Arus orada asılı kalın bir kadife ipi tutup ona şiddetle asıldı. Sokaktan, devriye çağırarak amacıyla tüm dükkânların ve müesseselerin önüne asılı çanlardan birinin tiz çınlamaları geldi.

Yabancı irkildi.

“Bunu niye yaptın?” diye sordu. “Bekçileri buraya çekeceksin.”

“Ben de bir bekçiyim, haydut,” karşılığını verdi Arus, sallantılı cesaretini toplayarak. “Olduğun yerde kal; kıpırdarsan oku yersin.”

Parmağı kundaklı yayının tetiğindeydi ve dört köşeli okun

sivri başı diğer adamın geniş göğsünün tam ortasına çevriliydi. Yabancı kaşlarını çattı ve koyu suratı asıldı. Hiçbir korku belirtisi göstermemesine rağmen buyruğa itaat etmek ile kaçma riskine girmek arasında tereddüde düşmüş gibiydi. Arus dudaklarını yaladı ve yabancıнын kuşkulu gözlerinde kararsızlık ile ölümcül bir niyetin çekiştiğini açıkça görünce kanı buz kesti.

Derken bir kapının kırılırcasına açıldığını ve birilerinin bağrıştığını duyup şaşkın bir minnetle derin bir nefes aldı. Yabancı gerildi ve avlanan bir hayvan gibi endişeyle etrafına bakındı. O sırada koridora yarım düzine adam girdi. Biri hariç hepsi de Numalya polisinin koyu kırmızı tuniğini giyiyor, bellerinde saplama kılıçlarının yanı sıra birer eğri bıçaklı kargı –kargı ile balta arası uzun saplı bir silah– taşıyordu.

“Bu ne biçim iş?” diye bağırdı, sivil kıyafetleri kadar donuk gri gözleri ve keskin yüz hatlarıyla iri kıyım eşlikçilerinden ayrılan en öndeki adam.

“Mitra aşkına, Demetrio!” diye şükranla atıldı Arus. “Şans bu gece benden yana. Devriyenin çağrıyla bu kadar çabuk cevap vereceğini veya yanlarında senin de olacağını hiç ummamıştım!”

“Dionus’la beraber devriye geziyordum,” diye yanıtladı Demetrio. “Tam Tapınak’ın önünden geçiyorduk ki devriye çanı çaldı. İyi ama bu kim? Mitra aşkına! Tapınak efendisinin ta kendisi!”

“Aynen o,” karşılığını verdi Arus. “Üstelik adice öldürülmüş. Görevim gece boyunca binayı gezmek çünkü bildiğin gibi burada saklanan muazzam miktarda bir servet var. Kallian Publico zengin müdavimlere sahipti – âlimler, prensler ve nadir eşya koleksiyoncuları. Eh, daha birkaç dakika evvel sütunlu girişe açılan kapıyı yoklarken yalnızca sürgülenmiş olduğunu fark ettim. Kapının hem içeriden hem de dışarıdan çalışan bir sürgüsü ve sadece dışarıdan açılabilen bir kilidi bulunur. Anahtarı da bir tek onu şu an kuşağında görebileceğin Kallian Publico’dadır.

“Doğal olarak içime bir kurt düştü zira Kallian Publico ne zaman Tapınak’ı kapatsa kapıyı kilitlerdi. Üstelik akşamın daha erken saatlerinde şehrin doğu banliyölerindeki villasına gitmesinin ardından binaya döndüğünü görmemiştim. Sürgüyü çalıştıran bir anahtarım var; onu kullanarak içeri girdim ve cesedi böyle yatar-ken buldum. Ona hiç el sürmedim.”

“Demek öyle,” diyen Demetrio’nun keskin gözleri vakur yabancıya çevrildi. “Peki bu kim?”

“Katil olduğuna hiç şüphe yok!” diye haykırdı Arus. “Şu kapıdan geldi. Bir tür kuzeyli barbar – belki de bir Hiperboryalı veya Bossonyalı.”

“Kimsin sen?” diye sordu Demetrio.

“Conan’ım,” diye yanıtladı barbar. “Bir Simmeryalı’yım.”

“Bu adamı öldürdün mü?”

Simmeryalı başını iki yana salladı.

“Bana cevap ver!” diye çattı sorgucu.

Sert bakışlı mavi gözlerde kızgın bir parıltı belirdi. “Ben bir köpek değilim,” diye hınçla karşılık verdi genç adam.

“Amma da küstahmış!” diye dudak büktü Demetrio’nun yanındakilerden biri. İri yarı adam, polis komiseri rütbesi taşıyordu. “Bağımsız bir it! Haklara sahip şu vatandaşlardan biri, ha? Ben şimdi ona hak hukuk neymiş gösteririm! Hey, sen! Suçunu itiraf et! Adamı niye öldür–”

“Bir dakika, Dionus,” diye kabaca emretti Demetrio. “Delikanlı, ben Numalya şehrinin Engizisyon Konseyi başkanıyım. Neden burada olduğunu söylersen iyi edersin. Ve katil değilsen bunu ispatla.”

Simmeryalı tereddüt etti. Korkmamasına rağmen, işleyişlerini hep şaşırtıcı ve gizemli buldukları medeni ağ ve sistemlerle karşılaşan tüm barbarlar gibi biraz afallamıştı.

“O buna kafa yorarken,” diyen Demetrio bu sefer de Arus’a döndü, “söyle bana – Kallian Publico’yu bu gece Tapınak’tan çıkarken gördün mü?”

“Hayır. Genelde ben nöbetime geldiğimde o çoktan gitmiş olur. Ama koca kapı sürgülü ve kilitliydi.”

“Sana gözükmeden binaya tekrar girmiş olabilir mi?”

“Mümkün olsa da öyle bir ihtimal düşük. Tapınak büyük ve etrafını ancak birkaç dakikada turlayabilirim. Kallian Publico villasından dönseydi bunu elbette arabasıyla yapardı zira aradaki mesafe uzun – hem onun başka şekilde yolculuk ettiği duyulmuş şey mi? Tapınak’ın öteki tarafında olsaydım bile arabanın tekerleklerini parke taşlarında işitirdim ama kulağıma öyle bir ses çalınmadı. Üstelik alacakaranlıkta sokaklardan devamlı geçenler hariç herhangi bir araba da görmedim.”

“Peki kapı akşamın daha erken saatlerinde kilitli miydi?”

“Yemin ederim ki öyleydi. Gece boyunca bütün kapıları birkaç kez yoklarım. Kapı olsa olsa yarım saat önce dışarıdan kilitliydi – onu en son o zaman denemiş ve kilitli bulmuştum.”

“Hiçbir çığlık veya boğuşma duymadın mı?”

“Hayır ama bunda bir gariplik yok. Tapınak’ın duvarları neredeyse ses geçirmeyecek kadar kalın. Kalın perdeler bu etkiyi daha da artırıyor.”

“Bunca soru ve tahminle uğraşmak neden?” diye yakındı iri yarı komiser. “Bir zanlıya suçunu dayakla itiraf ettirmek çok daha kolay. Aradığımız adam bu; hiç şüphem yok. Hadi onu Adalet Sarayı’na götürelim – kemiklerini un ufak etmem gerekse bile ağzından bir beyan alırım.”

Demetrio barbara baktı.

“Konuşulanları anlıyor musun?” diye sordu engizitör. “Ne diyeceksin?”

“Bana el süren herhangi birinin cehennemdeki atalarıyla çabucak hasret gidereceğini,” diyen Simmeryalı güçlü dişlerini sıkı. Gözleri tehlikeli bir öfkenin çabucak yanan ateşleriyle parlıyordu.

“Buraya bu adamı öldürmek için değilse neden geldin?” diye üsteledi Demetrio.

“Hırsızlık yapmaya geldim,” diye yanıtladı diğeri.

“Ne çalacaktın?” dedi engizitör sertçe.

“Yiyecek,” cevabı geldi kısa bir tereddüdün ardından.

“Yalan!” diye çıktı Demetrio. “Burada hiç yiyecek bulunmadığını biliyordun. Bana yalan söyleme. Doğruyu söyle yoksa–”

Simmeryalı elini kılıcının kabzasına koydu. Yaptığı hareket bir kaplanın dudaklarını sıyrarak dişlerini meydana çıkarması kadar tehditkârcaydı.

“Kabadayılığını senden korkan ahmaklara sakla,” diye hırılda-
dı genç adam, mavi gözleri için için yanarak. “Ben senin kiralık köpeklerinin karşısında ezilip büzülecek şehrili bir Nemedyalı değilim. Bundan daha ufak tefek şeyler için senden daha düzgün adamlar geberttim.”

Hiddetle böğürmek için ağzını açmış olan Dionus onu ansızın kapattı. Bekçiler eğri bıçaklı kargılarını tedirgince yokladılar ve Demetrio’ya bakarak buyruk beklediler. Deddiği dedik polise bu

şekilde kafa tutulmasından şaşkına dönmüşlerdi ve barbarı zaptetmelerinin emredilmesini bekliyorlardı. Fakat Demetrio öyle bir emir vermedi. Diğerleri bunu bilemeyecek kadar aptalsa bile Demetrio uygarlık sınırlarının ötesinde, yaşamın devamlı bir mücadele içinde geçtiği yerlerde yetişmiş adamların çelik gibi kaslarına ve inanılmaz hızlarına aşınaydı. Öyle bir şeyden kaçınmak mümkünse, Simmeryalı'nın barbar cinnetini açığa çıkarmak gibi bir arzusu yoktu. Üstelik aklında bir şüphe doğmuştu.

“Seni, Kallian'ı öldürmekle suçlamadım,” diye çattı. “Ama kanıtların aleyhine olduğunu itiraf etmelisin. Tapınak'a nasıl girdin?”

“Bu binanın arkasındaki ambarın gölgelerinde saklandım,” diye gönülsüzce yanıtladı Conan. “Şu köpek–” başparmağıyla Arus'u işaret etti, “köşeyi dönünce çabucak duvara koşup üstünden–”

“Yalan!” diye lafa daldı Arus. “Hiç kimse dümdüz bir duvara tırmanamaz!”

“Bir Simmeryalı'nın sarp bir yamaca tırmanışını hiç gördün mü?” diye sabırsızca sordu Demetrio. “Bu soruşturmayı ben yürütüyorum. Devam et, Conan.”

“Duvarın köşesi oymalarla süslüydü,” dedi Simmeryalı. “Tırmanması kolaydı. Bu köpek binayı tekrar turlamadan önce çatıya çıktım. Az ileride, içinden geçen demir bir sürgüyle tutturulmuş ve içeriden kilitlenmiş bir kapağa rastladım. Sürgüyü kılıcım ile ikiye biçmem gerekti.”

Bahsi geçen sürgünün kalınlığını hatırlayan Arus istem dışı yutkundu ve biraz daha geriledi. Dalgın bir edayla ona kaş çatan barbar konuşmayı sürdürdü.

“Gürültünün birilerini uyandıracığından korktum ama bu girmem gereken bir riskti. Kapaktan bir üst odaya indim. Orada duraklamayıp hemen merdivenlere gittim ve–”

“Merdivenlerin yerini nasıl biliyordun?” diye atıldı engizitör. “O üst odalara sadece Kallian'ın uşakları ve zengin müdavimler alınırdı.”

Gözleri kararlı bir inatla gölgelenen Conan sessiz kaldı.

“Merdivene ulaştıktan sonra ne yaptın?” diye bilmek istedi Demetrio.

“Direkt aşığıya indim,” diye mırıldandı Simmeryalı. “Şu perdeli kapının arkasındaki odaya çıkıyordu. Basamaklardan inerken bir kapının açıldığını duydum. Perdelerin arasından baktığımda bu köpek, ölü adamın başında dikiliyordu.”

“Gizlendiğin yerden niye çıktın?”

“Tapınak’ın dışındaki bekçiyi gördüğümde hava karanlıktı. Burada karşılaştığımızda onu da bir hırsız sandım. Bir bekçi olduğunu ancak çan ipine asıldığımda ve yayını kaldırdığımda anladım.”

“Öyle bile olsa,” diye üsteledi engizitör, “kendini neden gösterdin?”

“Düşündüm ki çalacağı şey belki de–” Simmeryalı gereğinden fazla konuşmuşçasına ansızın kendine hâkim oldu.

“Seninle aynı şeyi çalacağını düşündün!” diye onun yerine tamamladı Demetrio. “Bana niyetlendiğinden daha fazlasını söyledin! Buraya belirgin bir amaçla geldin. Genellikle en pahalı malların saklandığı üst odalarda oyalanmadığını kendi ağzıyla itiraf ettin. Bina planımı biliyordun – buraya Tapınak’ı iyi bilen biri tarafından özel bir şeyi çalman için yollandın!”

“Ve de Kallian Publico’yu öldürmesi için!” diye atıldı Dionus. “Mitra aşkına, gerçeği öğrendik! Tutun şunu, adamlar! Sabaha kalmadan ağzından bir itiraf alınız!”

Conan bir putperest küfrüyle geriye sıçradı ve yalıtıma ısıklık çaldiracak bir hızla kılıcını çekti.

“Köpek canlarınıza değer veriyorsanız geri durun!” diye hırıldadı, mavi gözleri alev alev yanarak. “Konuşturmak için esnafları işkenceden geçirmeye ve yosmaları soyup dövmeye cesaretiniz var diye o şişman patilerinizi bir tepeliye sürebileceğinizi sanmayın! Cehenneme giderken bazılarınızı da yanımda götürürüm! Hele yayın bir titresin, bekçi – bu geceki iş bitmeden karnını deşerim!”

“Bekleyin!” diye araya girdi Demetrio. “Köpeklerini geri çağır, Dionus. Katilin o olduğu aklıma yatmadı. Seni ahmak,” diye bir fısıltıyla ekledi, “daha fazla adam çağırınca veya onu kandırıp kılıcını bıraktıncaya kadar bekle.” Demetrio barbarın hayvansı vahşiliğiyle şartları eşitleyebileceği fiziksel bir durum yaratarak medeni zihninin sağladığı üstünlükten vazgeçmek istemiyordu.

“Pekâlâ,” diye gönülsüzce homurdandı Dionus. “Geri çekilin, adamlar. Ama gözünüzü onun üstünde tutun.”

“Bana kılıcını ver,” dedi Demetrio.

“Alabilirsen gel kendin al,” diye hırıldadı Conan. Demetrio omuzlarını silkti.

“Pekâlâ. Ama kaçmaya kalkışma. Dışarıda arbaletli dört adam evi seyrediyor. Bir binaya girmeden önce daima bir kordon belirleriz.”

Barbar kılıcını indirse de gergin tavırlarındaki ihtiyatlılık sadece birazcık hafifledi. Demetrio yeniden cesede döndü.

“Boğulmuş,” diye mırıldandı. “Bir kılıç darbesi çok daha ani ve kesin bir sonuç doğurabilecekken boğmak neden? Bu Simmer-yalılar deyim yerindeyse ellerinde kılıçla doğan, işini kanla gören bir ırktır; birini bu şekilde öldürdüklerini hiç duymadım.”

“Belki şüpheleri başka tarafa çekmek için böyle yapmıştır,” diye söylendi Dionus.

“Olabilir.” Demetrio vücudu tecrübeli ellerle yokladı. “Öleli muhtemelen yarım saat olmuş,” diye mırıldandı. “Conan, Tapınak’a ne zaman girdiği konusunda doğruyu söylüyorsa, Arus gelmeden önce cinayet işleyecek kadar zaman bulamazdı. Ama yalan söylüyor da olabilir – belki içeri daha önce girmiştir.”

“Arus son turunu attıktan sonra duvara tırmandım,” diye hırıldadı Conan.

“Demek iddian bu.” Demetrio ölü adamın ezilerek resmen morumsu bir et lapası haline getirilmiş boynunun başında biraz düşünüp taşındı. Kafa, bağlı olduğu kırık omurun üstünde yan yatmıştı. Demetrio başını kuşkuyla iki yana salladı.

“Bir katil, görünüşte bir insanın kolundan daha kalın, esnek bir urgan neden kullanır ki?” diye mırıldandı. “Ve kurbanın kütük gibi boynunu böyle korkunç bir güçle ne sıkabilir?”

Ayağa kalkıp koridora açılan en yakın kapıya gitti.

“Burada kapının yakınındaki bir sehpadan düşmüş bir büst var,” dedi. “Buradaysa cilalı zemin çizilmiş ve kapı aralığındaki perdeler, biri belki de ayakta kalabilmek için onlara sıkıca asılmışçasına sünmüş. Kallian Publico o odada saldırıya uğramış olmalı. Belki saldırganın elinden kurtuldu veya kaçarken adamı da peşinden sürükledi. Her ne olduysa yalpalayarak koridora kaçtı ve katil muhtemelen onu takip edip işini bitirdi.”

“Peki katil bu putperest değilse kim?” diye bilmek istedi komiser.

“Simmeryalı’yı henüz aklamadım,” diye tersledi engizitör. “Ama o odayı inceleyeceğiz ve—”

Durdu ve dönüp kulak kabarttı. Sokaktan araba tekerleklerinin takırtısı gelmişti. Gürültü hızla yaklaştı, sonra birdenbire kesildi.

“Dionus!” dedi engizitör sertçe. “O arabayı bulmak için iki adam gönder. Sürücüyü buraya getirin.”

“Sese bakılırsa,” dedi sokağın tüm gürültülerine aşına olan Arus, “Promero’nun evinin önünde, yani ipekçi dükkânının hemen karşısında durdu gibime geliyor.”

“Promero kim?” diye sordu Demetrio.

“Kallian Publico’nun başkâtibi.”

“Onu arabanın sürücüsüyle beraber buraya getirin,” dedi Demetrio. “Odayı incelemeyi önce gelmelerini bekleyeceğiz.”

İki bekçi oradan paldır küldür uzaklaştı. Demetrio cesedi incelemeyi sürdürürken Dionus, Arus ve geride kalan polisler Conan’a gözcülük etti. Genç barbar kasvetli bir musibetin bronz heykeli gibi elinde kılıcıyla ayakta bekledi. Fazla geçmeden dışarıda sandaletli ayakların patırtısı yankılandı ve iki bekçi binaya girdi. Bir arabacının miğferini ve tuniğini giymiş sağlam yapılı, koyu tenli bir adam elinde kamçısıyla onlara eşlik etmekteydi. Yanlarında ayrıca zanaatkârlar arasından çıkan ve varlıklı tüccarlara yardımcılık yapan, o sınıfa mensup ufak tefek, ürkek görünümlü bir kişi vardı.

Bu dördüncüsü yere serilmiş bedeni görünce irkilerek bir çığlık attı.

“Ah, bundan bir kötülük çıkacağını biliyordum!”

“Sen, kâtip Promero olmalısın. Ya sen?”

“Kallian Publico’nun arabacısı Enaro’yum.”

“Efendinin cesedini gördüğüne pek de üzölmüş gibi değilsin,” diye gözlemde bulundu Demetrio.

“Neden üzölecekmişim?” Arabacının koyu gözleri parladı. “Biri cesaret edemediğim ama can attığım şeyi yapmış.”

“Demek öyle,” diye mırıldandı engizitör. “Özgür bir adam mısın?”

Enaro buruk gözlerle tuniğini kenara çekip omzundaki borçlu köle damgasını gösterdi.

“Efendinin bu gece buraya geleceğini biliyor muydun?”

“Hayır. Her zamanki gibi bu gece de arabayı Tapınak’a getirdim. O binince villasına doğru yola çıktık. Ama Palian Yolu’na varmadan önce arabayı döndürüp geri gitmemizi emretti. Çok telaşlı bir hâli vardı.”

“Peki onu Tapınak’a kadar götürdün mü?”

“Hayır. Promero’nun evinde durmamı istedi. Orada, gece yarısından kısa süre sonra geri gelmemi emredip beni başından savdı.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Alacakaranlık çöktükten az sonra. Sokaklar neredeyse boşalmıştı.”

“Sonra ne yaptın?”

“Köle ikametgâhına gittim ve Promero’nun evine dönme vakti gelinceye dek orada kaldım. Arabayı dosdoğru buraya sürdüm ve Promero’yla kapısının önünde konuştuğum sırada adamlarınız beni zaptettiler.”

“Kallian’ın neden Promero’nun evine gittiğine dair bir fikrin var mı?”

“Kölelerine işinden gücünden bahsetmezdi.”

Demetrio bu sefer de Promero’ya döndü. “Bu konuda ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey.” Konuşurken kâtibin dişleri takırdıyordu.

“Kallian Publico, arabacının dediği gibi evine geldi mi?”

“Evet.”

“Orada ne kadar kaldı?”

“Sadece birkaç dakika. Sonra çıkıp gitti.”

“Evinden Tapınak’a mı geldi?”

“Bilmiyorum!” Kâtibin sesi o tedirginlikle tiz çıkıyordu.

“Evine neden geldi?”

“Benimle – benimle iş konuşmak için.”

“Yalan söylüyorsun!” diye tersledi Demetrio. “Evine neden geldi?”

“Bilmiyorum! Hiçbir şey bilmiyorum!” Promero neredeyse sinir krizi geçirecekti. “Bu olayla hiçbir ilgim–”

“Şunun dilini çöz, Dionus,” dedi Demetrio sertçe. Dionus homurdanıp adamlarından birine kafa salladı. İşaret verdiği adamı vahşice sırtarak iki esirin üstüne yürüdü.

“Benim kim olduğumu biliyor musunuz?” diye hırıldadı, başını öne çıkarıp büzülen avını acımasızca süzerek.

“Posthumosun,” diye suratsızca yanıtladı arabacı. “Sırf sevgilisini suçlayıcı bir bilgi vermedi diye Adalet Sarayı’nda bir kızın gözünü oymuştun.”

“İstedigimi daima elde ederim!” diye böğürdü bekçi, kalın boynundaki damarlar şişerek ve yüzü morararak. Acınası kâtibi tuniğinin yakasından kavrayıp öyle bir sıktı ki adam boğulacak gibi oldu.

“Konuş, seni gidi sıçan!” diye hırıldadı. “Engizitöre cevap ver.”

“Ah, Mitra aşkına, merhamet edin!” diye haykırdı zavallı. “Yemin ederim—”

Posthumos önce yüzünün bir yanına, ardından diğerine feci bir tokat attı ve adamcağızı yere fırlatıp habisçe bir isabetlilikle tekmeleyerek sorgusunu sürdürdü.

“Merhamet!” diye inledi kurban. “Ne isterseniz – ne isterseniz söyleyeceğim!”

“Öyleyse ayağa kalk, it!” diye koltukları kabarak kükredi Posthumos. “Yattığın yerden sızlanma.”

Dionus adamakıllı etkilenip etkilenmediğini görmek için Conan’a kısa bir bakış attı.

“Polise karşı gelenlere neler oluyor, görüyorsun,” dedi.

Dudak büken Simmeryalı inleyen kâtibe yönelik zalimce bir aşağılamayla yere tükürdü.

“O zayıf ve ahmak biri,” diye homurdandı. “Hele bana bir dokunun da bağırsaklarınızı yerlere saçayım.”

“Konuşmaya hazır mısın?” diye bitkin bir dille sordu Demetrio. Böyle sahneleri bezdirici derecede tekdüze bulurdu.

“Tek bildiğim,” diye ağlayarak konuştu kâtip, güçlkle ayağa kalkıp dayak yemiş bir köpek gibi sızlanarak, “Kallian’ın benden kısa süre sonra evime geldiği – Tapınak’tan onunla aynı zamanda ayrılmıştım – ve arabasını oradan gönderdiği. Konuştuklarımızdan başkalarına bahsedersen beni kovmakla tehdit etti. Ben,

dostları veya nüfuzu olmayan fakara bir adamım. Onun yanındaki mevkiim olmadan aç kalırım.”

“Bundan bana ne?” diye tersledi Demetrio. “Evinde ne kadar kaldı?”

“Aşağı yukarı gece yarısından yarım saat öncesine kadar. Sonra Tapınak’a gideceğini ve orada yapmak istediğini yaptıktan sonra geri geleceğini söyleyip evimden ayrıldı.”

“Orada ne yapacaktı?”

Promero korkutucu işvereninin sırlarını paylaşmakta tereddüt etti, sonra dev yumruğunu sıkarak meşumca sırtan Posthumos’a titrek bir bakış atıp çabucak dudaklarını açtı.

“Tapınak’ta incelemek istediği bir şey vardı.”

“İyi de buraya neden yapayalınız ve bu kadar gizlice gelsin ki?”

“Çünkü inceleyeceği şey ona ait değildi. Şafak vakti bir kervanla güneyden gelmişti. Kervandakilerin tek bildiği, yükün onlara Sticiya’dan yola çıkmış başka bir kervan tarafından verildiği ve Ibis rahibi Hanumarlı Kalanthes’e teslim edileceğiydi. Kervancıbaşı yükü doğrudan Kalanthes’e ulaştırması için diğer kervandan para almıştı ama yaradılışı gereği hıncının teki olduğundan Hanumar’a uğramayıp dosdoğru Akilonya’ya gitmeye karar vermişti. O yüzden Kalanthes onu aldırıcaya dek yükün Tapınak’ta kalıp kalamayacağını sordu.

“Kallian razı oldu ve adama Kalanthes’e haber vermesi için bizzat bir ulak yollayacağını söyledi. Ama kervancıbaşı gittikten sonra ulak göndermekten bahsettiğimde Kallian öyle bir şey yapmamı yasakladı. Akli fikri kervancıbaşının geride bıraktığı o yükteydi.”

“Peki neydi o yük?”

“Kadim Sticiya mozolelerinde bulunan türden bir lahit ama bu, üstü kapalı metal bir kâse gibi yuvarlaktı. Bileşimi bakıra benziyordu ama çok daha sertti ve güney Sticiya’da rastlanan daha eski anıtlar gibi üstüne hiyeroglifler oyulmuştu. Kapağı oyma bakırimsı şeritlerle gövdeye sabitlenmişti.”

“İçinde ne vardı?”

“Kervandakiler bilmiyordu. Lahti teslim eden adamlar onun piramitlerin çok altındaki mezarlardan çıkarılmış paha biçilmez bir eser olduğunu ve ‘göndericinin Ibis rahibine duyduğu sevgi-

den dolayı' Kalanthes'e yollandığını söylemişler, o kadar. Kallian Publico lahtin içinde, Sticiyalıların ataları o karanlık diyara göç etmeden evvel orada yaşayan halkın dev krallarının tacı olduğuna inanıyordu. Bana kapağa oyulmuş bir çizim gösterdi ve çizimin, efsanelere göre canavar kralların taktıkları tacın şeklinde olduğuna yemin etti.

“Sonunda Kâse'yi açıp içindekine bakmaya karar verdi.”

Masallara göre sadece o kadim ırkın bildiği ve tekinin bile modern dünyadakilerin hepsinden daha değerli olduğu tuhaf pırlantalarla süslü meşhur tacı düşünürken aklını kaçırmış gibiydi.

“Kallian'ı öyle yapmaması için uyardım. Ama dediğim gibi evimde kaldı ve gece yarısından az önce Tapınak'a gitti. Muhafız binanın öbür tarafına geçinceye dek bekledi, sonra da kemerindeki anahtarla içeri girdi. Onu ipekçinin gölgelerinden seyrettim. Tapınak'a girdiğini görünce de kendi evime döndüm. Kâse'den bahsettiğim taç veya çok değerli başka bir şey çıkarsa, onu Tapınak'a gizleyip oradan sıvışmaya niyetliydi. Sonra sabahleyin kıyameti koparacak, hırsızların evine girip Kalanthes'in malımı çaldığını söyleyecekti. Yaptığı sinsiliği arabacıdan ve benden başka hiç kimse bilmeyecekti ve ikimizin de ona ihanet edecek hâli yoktu.”

“Ya bekçi?” diye karşı çıktı Demetrio.

“Kallian ona gözükmeye niyetli değildi; hırsızlarla suç ortaklığı ettiği bahanesiyle onu çarmıha gerdirmeyi planlıyordu,” diye yanıtladı Promero. İşvereninin ikiyüzlülüğünü anlayınca beti benzi atan Arus sertçe yutkundu.

“Nerede şu lahit?” diye sordu Demetrio. Promero parmağıyla gösterdi ve Engizisyoner homurdandı. “Demek öyle! Tam da Kallian'ın saldırıya uğramış olması gereken odada.”

Promero bembeyaz kesildi ve kaygıyla ellerini ovuşturdu.

“Sticiya'daki biri neden Kalanthes'e bir hediye göndersin ki? Kadim tanrıların ve acayip mumyaların kervan yollarından daha önce de geldiği oldu ama insanların hâlâ karanlık mezarlarda kıvrıla kıvrıla kol gezen baş iblis Set'e taptıkları Sticiya'da kim Ibis rahibini sever ki? Tanrı Ibis dünyanın ilk şafağından beri Set'le savaşır ve Kalanthes ömrü boyunca Set rahipleriyle mücadele etmiştir. Ortada karanlık ve esrarlı bir şeyler dönüyor.”

“Bize Şu lahiti göster,” diye buyurdu Demetrio ve Promero çekinerek nden gitti. Muhafızların ihtiyatlı bakıŐlarına aldırıŐ etmezmiŐ ve sadece merakı kabarmıŐ gibi gözüken Conan da dahil herkes onun peşine takıldı. Yırtık perdelerin arasından geçtiler ve koridora kıyasla daha az aydınlatılmıŐ odaya girdiler. İki tarafta başka odalara açılan kapılar vardı, duvarlarda yabancı memleketlerin tanrılarını ve uzak halkları gösteren Őahane resimler asılıydı. Promero tiz bir ıŐlık attı. “Bakin! Kse! Kapağı açık – ve içi boş!”

Odanın ortasında yüksekliliği yaklaŐık bir metre yirmi santim, apıysa tabanı ile tepesinin ortasındaki en geniş kısımda belki doksan santim olan siyah renkli garip bir silindir vardı. AĞır oyma kapak, yanında bir eki ve keskiyle beraber yere bırakılmıŐtı. Kse’nin içine bakan Demetrio silik hiyeroglifleri kısa bir süre inceledi ve ardından Conan’a doğru döndü. “almaya geldiğin Şey bu mu?”

Barbar başını iki yana salladı. “Onu nasıl alıp götürebilirim? Tek bir insanın taŐıyamayacaĐı kadar büyük.”

“Őeritler keskiyle kesilmiŐ,” diye sesli düŐündü Demetrio, “ve acele edilmiŐ. YanlıŐ eki darbelerinin metali gcerttiği yerlerde izler var. Kse’yi Kallian’ın açtığını varsayabiliriz. Yakınlarda, muhtemelen kapıdaki perdelerin arasında biri saklanıyormuŐ. Kallian, Kse’yi atığında katil üstüne atlamıŐ. Tabii Kallian’ı öldürüp Kse’yi kendisi de açmış olabilir.”

“Bu ürkütücü bir Şey,” dedi kâtip rpererek. “Kutsal olamayacak kadar eski. Aklı başında bir dünyada kimin böyle bir metal görmüŐlüĐü var? Akılonya çeliğinden daha dayanıklı gibi ama yer yer nasıl da paslanıp aŐınmıŐ. Hiyerogliflerdeki girintilere tutunan siyah kf parçacıklarına bakın; yerin çok altında toprağın koktuğu gibi kokuyorlar. Ve bakın – kapakta!” Kâtip titreyen bir parmakla işaret etti. “Sizce bu ne olabilir?”

Demetrio oyma çizime doğru eğildi. “Bence bir tür tacı temsil ediyor,” diye homurdandı.

“Hayır!” diye karşı ıktı Promero. “Kallian’ı uyardım ama bana inanmadı! O kıvrılıp kuyruğunu ağzına almış pullu bir yılan. Sticialıların tanrısı Set’in, İhtiyar Yılan’ın sembolü! Bu Kse bir insan dünyası için çok eski – o Set’in insan suretinde karada

yürüdüğü bir zamanın eseri! Onun neslinden gelen ırk, krallarının kemiklerini böyle kutulara yatırır!”

“Yani sana göre o küflü kemikler kalkıp Kallian Publico’yu boğdu, sonra da yürüyüp gitti,” diye dalga geçti Demetrio.

“Bu kâseye yatırılan yaratık bir insan değildi,” diye fısıldadı kâtip, kocaman açılmış dik dik bakan gözlerle. “Hangi insan böyle bir şeyin içine girer ki?”

Demetrio tiksintiyle sövdü.

“Eğer katil Conan değilse,” diye çattı, “hâlâ bu binanın bir yerlerindedir. Dionus ve Arus, burada benimle kalın. Siz üç tuktuklu da. Diğerleriniz binada arama yapın. Katil, Arus cesedi bulmadan önce kaçsaydı ancak Conan’ın içeri girmekte kullandığı yoldan gidebilirdi ve öyle bir durumda barbar onu görürdü – tabii doğru söylüyorsa.”

“Bu köpekten başka kimseyi görmedim,” diye hırıldadı Conan, Arus’u işaret ederek.

“Elbette görmedin çünkü katil sensin,” dedi Dionus. “Boşa vakit harcıyoruz ama formalite icabı binada arama yapacağız. Ve kimseye rastlamazsak söz veriyorum cayır cayır yanacaksın! Kanunları hatırla, benim siyah saçlı vahşim – bir soysuzu öldürürsen madenlere gönderilirsin, bir esnafı öldürürsen asılırsın ve zengin birini öldürürsen yakılırsın!”

Conan ona dudaklarını haşince sıyrıp dişlerini göstererek karşılık verdi ve adamlar aramalarına başladı. Odadaki dinleyiciler onların üst katta gidip gelerek eşyaları çektiğini, kapıları açtığını ve odalardan birbirlerine bağırdığını duydu.

“Conan,” dedi Demetrio, “kimseyi bulamazlarsa neler olacağını anlıyor musun?”

“O herifi ben öldürmedim,” diye hırıldadı Simmeryalı. “Beni durdurmaya kalkışsaydı kafasını patlatırdım. Ama cesediyle karşılaşınca dek onu görmedim.”

“Seni en azından hırsızlık yapman için bu gece buraya başka birinin yolladığımı biliyorum,” dedi Demetrio. “Sessiz kalarak bu cinayetin suçunu da üstlenmiş oluyorsun. Konuşsan iyi edersin. Zaten suçunu itiraf etsen de etmesen de burada bulunman bile on yıllığına madenlere gönderilmen için yeterli. Ama hikâyeyi baştan sona anlattıysan kendini yanmaktan kurtarabilirsin.”

“Eh,” diye gönülsüzce karşılık verdi barbar, “buraya Zamora elmas kadehini çalmaya geldim. Adamın biri bana Tapınak’ın bir planını verdi ve kadehi nerede bulabileceğimi söyledi. Şu odada—” parmağıyla işaret etti, “bakır bir Şem tanrısının altındaki zeminde bulunan bir oyukta tutuluyormuş.”

“Bu konuda doğru söylüyor,” dedi Promero. “Dünyada o gizleme yerinin sırrını yarım düzine insan bile bilmez sanırdım.”

“Peki kadehi bulsaydın,” diye küçümseyerek sordu Dionus, “seni kiralayan adama götürür müydün? Yoksa kendine mi saklardın?”

Çakmak çakmak gözler yine hınçla parladı.

“Ben bir köpek değilim,” diye homurdandı barbar. “Söz verdim mi tutarım.”

“Seni buraya kim yolladı?” diye bilmek istedi Demetrio. Fakat Conan surat asarak sessizliğini korudu.

Muhafızlar başlattıkları aramadan teker teker geri geliyordu.

“Bu binada saklanan biri yok,” diye homurdandılar. “Ortalığın altını üstüne getirdik. Barbarın içeri girdiği çatıdaki kapağı bulduk. Sürgüsü sahiden de ikiye biçilmişti. O taraftan giden biri biz gelmeden önce kaçmadıysa binanın etrafına diktiğimiz muhafızlar tarafından görülürdü. Hem zaten kapağa aşağıdan ulaşabilmek için masaları veya sandalyeleri üst üste yığılması gerekirdi ve öyle bir şey yapılmamış. Arus binanın önüne gelmeden hemen önce neden ön kapıdan çıkıp gidemesin?”

“Çünkü kapı içeriden sürgülüydü ve o sürgüyü açabilecek yegâne anahtarlardan biri Arus’tayken diğeri hâlâ Kallian Publico’nun kuşağında asılı.”

“Katilin kullandığı urganı buldum,” diye bildirdi içlerinden biri. “İnsan kolundan daha kalın, siyah bir urgan. Üstünde garip lekeler var.”

“Öyleyse nerede, budala?” diye çattı Dionus.

“Bunun yanındaki odada,” yanıtını verdi muhafız. “Mermer bir sütunun etrafına dolanmış. Hiç şüphesiz katil orada tespit edilemeyeceğini düşünmüş. Benim elim yetişmedi ama aradığımız o olmalı.”

Grubu mermer heykellerle dolu bir odaya götürdü ve kullanışlı olmaktan ziyade heykelleri tamamlayacak bir süsleme işlevi

gören birkaç uzun sütundan birini işaret etti. Sonra öylece kalamadı.

“Gitmiş!” diye haykırdı.

“Bahse varım hiç orada değildi,” diye dudak büktü Dionus.

“Mitra aşkına, oradaydı!” diye yemin etti muhafız. “Şu oyma yaprakların hemen üzerine sarılıydı. Tavana yakın yer gölgeli olduğundan pek gözüküyordu – ama oradaydı işte.”

“Sen sarhoşsun,” diye çatan Demetrio arkasını döndü. “Orası bir insanın yetişemeyeceği kadar yüksek ve yilandan başka hiçbir şey dümdüz bir sütuna tırmanamaz.”

“Bir Simmeryalı tırmanabilir,” diye mırıldandı adamlardan biri.

“Mümkündür. Diyelim ki Conan, kurbanı öldürdü, urganı sütuna bağladı, koridordan geçti ve merdivenin bulunduğu odaya saklandı. Öyleyse sen urganı gördükten sonra onu oradan nasıl almış olabilir? Arus, cesedi bulduğundan beri bizimle beraber. Hayır, cinayeti Conan’ın işlemediğini sizi söyleyebilirim. Gerçek katilin Kâse’de ne varsa onu sağlama almak maksadıyla Kallian’ı öldürdüğüne ve şu anda Tapınak’ın gizli bir köşesinde saklandığına inanıyorum. Onu bulamazsak sırf adaleti sağlamak için suçu barbara atmamız gerekecek ama – Promero nerede?”

Koridordaki sessiz bedeninin yanına dönmüşlerdi. Dionus, kâtibe tehditkârca bağırdı ve Promero içi boş Kâse’nin durduğu odadan çıktı. Tir tir titriyordu ve yüzü bembeyazdı.

“Yine ne oldu be adam?” diye asabice çattı Demetrio.

“Kâse’nin dibinde bir sembol buldum!” dedi Promero, dişleri takırdayarak. “Kadim bir hiyeroglif değil de kısa zaman önce oyulmuş bir sembol. Sticiya tılsımcısı ve Kalanthes’in ölümcül hasmı Thothamon’un işareti! Lahti perili piramitlerin altındaki melun bir mağarada bulmuş! Eski zamanların tanrıları, insanlar gibi ölmezmiş – uzun uykulara yatarlarmış ve hiçbir yabancı el uykularını bölmesin diye ibadetçileri onları lahitlere kapatmış. Thothamon, Kalanthes’e ölüm yolladı ve Kallian’ın açgözlülüğü o dehşeti aramıza saldı. Şu an yakınımızda bir yerde gizleniyor olmalı. Hatta belki sinsice yanımıza yaklaşır–”

“Seni gidi geveze budala!” diye tiksintiyle kükreyen Dionus adamın ağzına sert bir tokat attı. Dionus ürkütücü kurgulara sabri olmayan bir materyalistti.

“Eh, Demetrio,” deyip engizitöre döndü. “Bu barbarı tutuklamaktan başka yapacak bir şey kalmamış gibi–”

Simmeryalı ansızın haykırarak hızla döndü. Gözleri heykelli odaya komşu başka bir odanın kapısına çevriliydi.

“Bakın!” diye seslendi. “Perdelerin arasından o odada bir şeyin kıpırdadığını gördüm. Bir şey upuzun bir gölge gibi yerden geçip gitti!”

“Pöh!” diye gülüp geçti Posthumo. “O odayı az önce ara–”

“Bir şey gördü!” Promero’nun sesi isterik bir heyecanla tiz ve çatlak çıkıyordu. “Bu yer lanetli! Lahitten çıkan bir şey Kallian Publico’yu öldürdü! Hiçbir insanın saklanamayacağı bir yerde sizden saklandı ve şimdi o odada! Mitra bizi Karanlık’ın güçlerinden korusun! Size söylüyorum, o melun Kâse’de Set’in çocuklarından biri vardı!” Pençemsi parmaklarla Dionus’un koluna yapıştı. “O odada tekrar arama yapmalısınız!”

Komiser tiksintiyle silkinerek kâtibi üstünden attı ve Posthumo kahkahalara boğuldu.

“Aramayı kendin yapacaksın, kâtip!” diyerek Promero’yu boynundan ve kuşağından tuttu, sonra da çığlıklar atan zavallıyı kapıya doğru sürükledi. Kapının önünde durup adamı öyle bir şiddetle içeri fırlattı ki kâtip düştüğü yerde kısmen baygın yatıp kaldı.

“Bu kadar yeter,” diye hırıldayan Dionus suskun Simmeryalı’yı süzdü. Komiser elini kaldırdı, Conan’ın mavi gözlerinde kıvılcımlar çaktı ve ortam geriliverdi. Tam o anda bir duraksama yaşandı. Muhafızlardan biri ince yapılı, şık giyimli bir figürü peşinden sürükleyerek içeri girdi.

“Bunu Tapınak’ın arkasında sürterken gördüm,” dedi muhafız, övgü bekleyerek. Onun yerine tüylerini diken diken eden küfürler yedi.

“Bırak o beyefendiyi, ahmak herif!” diye sövdü komiser. “Şehrin valisinin yeğeni Aztrias Petanius’u tanımıyor musun?”

Mahcup olan muhafız oradan süklüm püklüm ayrıldı ve genç, züppe soylu nakışlı kıyafetini titizlikle düzeltti.

“Özre gerek yok, sevgili Dionus,” diye yapmacık bir edayla peltekçe konuştu delikanlı. “Adamcağız görevini ifa ediyordu, o kadar. Beynimi şarap buharlarından arındırmak için geç saatte-

ki bir cümbüşten yürüyerek dönüyordum. Burada neler oluyor? Mitra aşkına, bir cinayet mi işlendi?”

“Evet, lordum,” yanıtını verdi komiser. “Ama Demetrio’nun konuyla ilgili kuşkuları olsa da hiç şüphesiz kazığa bağlanacak birini yakaladık.”

“Hunhar görünümlü bir vahşi,” diye mırıldandı genç aristokrat. “İşlediği suçtan kim şüphe duyabilir ki? Şimdiye dek hiç böyle murdar bir çehreyle karşılaşmamıştım.”

“Evet, karşılaştın, parfümlü köpek,” diye hırıldadı Simmeryalı. “Zamora kadehini senin adına çalmam için beni kiraladığın zaman. Cümbüşten geliyorsun, ha? Pöh! Gölgede saklanıp kadehin ayağına getirilmesini bekliyordun. Hakkımda adil konuşsaydın ismini açık etmezdim. Şimdi şu köpeklerle, bekçi son turunu attıktan sonra beni duvara tırmanırken gördüğünü söyle de Arus gelip cesedi bulmadan önce o şişko domuzu gebertecek kadar zamanım olmadığını bilsinler.”

Demetrio renk vermeyen Aztrias’a çabucak göz attı.

“Eğer sözleri doğruysa, lordum,” dedi engizitör, “cinayetten aklanır ve hırsızlık girişimi meselesinin üstünü kolayca örtebiliriz. Haneye tecavüzden on yıl ağır işle cezalandırılması kesin ama siz isterseniz kaçışını ayarlarız ve bizden başka hiç kimsenin bundan haberi olmaz. Yaptığımızı anlıyorum – kumar borcu ve benzerini ödemek için böyle bir çareye başvuran ilk genç soylu siz değilsiniz. Bizden sır çıkmayacağına güvenebilirsiniz.”

Conan, genç soyluyu beklentiyle süzdü ama Aztrias cılız omuzlarını silkti ve narin ellerinden biriyle ağzını kapatarak esnedi.

“Onu tanımıyorum,” diye karşılık verdi. “Kendisini kiraladığımı söylemekle saçmıyor. Bırak, adaletten payını alsın. Yapılı bir vücudu var ve madenlerde çalışmak ona iyi gelecektir.”

Tokat yemişçesine irkilen Conan’ın gözleri öfkeyle parladı; muhafızlar gerilip ellerini eğri bıçaklı kargılarına götürdüler, sonra da barbarın âdeta somurtkan bir teslimiyetle boynunu bükmesi üzerine gevşediler. Demetrio bile genç adamın kısılarak incecik yarıklar halini almış mavi ateşten gözlerle kalın siyah kaşlarının altından onları seyrettiğini kestiremedi.

Conan saldırıya geçen bir kobradan daha fazla ikazda bu-

lunmaksızın hücum etti. Çılgılığı basan Aztrias'ın kellesi bir kan fiskiyesi içinde omuzlarından havalandı. Yüz hatları bembeyaz bir dehşet maskesinde donakalmıştı. Conan, kedi gibi döndü ve Demetrio'nun kasığına doğru ölümcül bir saplama hamlesi yaptı. Engizitörün içgüdüsel irkilişi kılıcın ucunu kıl payı saptırarak uyluğuna batmasını, kemiği sıyırmasını ve bacağıın dış kısmından çıkmasını sağladı. Tüm cesareti kırılan ve çektiği ıstıraptan mide-si bulanan Demetrio inleyerek bir dizinin üstüne çöktü.

Conan duraklamamıştı bile. Dionus'un savurduğu eğri bıçaklı kargı sayesinde kafatası havada ışıık çalan kılıçtan kurtuldu, yalım hafifçe yön değiştirip kargının sapını ikiye biçti ve kulağını başından ayırdı. Barbarın müthiş hızı polisleri adeta felce uğrattı ve hareketlerini beyhude birer çırpınışa çevirdi. Onun süratine ve hışmına hazırlıksız yakalanan adamların yarısının karşı koyma fırsatı dahi bulamadan alaşağı edilmeleri işten bile değildi. Gel gör ki Posthumo hünlerden ziyade şansıyla kollarını Simmeryalı'ya sararak genç adamın kılıç tutan kolunu gövdesine mıhladı. Conan'ın sol eli muhafızın kafasına uçtu ve kendini geriye atan Posthumo az önce gözünün bulunduğu kıpkırmızı bir göz yuvasını tutarak yerde çılglık çılgıla kıvrandı.

Conan geriye sıçrayarak savrulan eğri bıçaklı kargılardan sakındı. Sıçrayışı onu düşmanlarının halkasından çıkarıp Arus'un beceriksizce arbaletine davrandığı yere getirdi. Karnına yediği vahşi bir tekme adamı yemyeşil bir surat ve ardına kadar açık bir ağızla yere yıktı. Conan'ın sandaletli topuğu bekçinin ağzının tam ortasına indi. Adamcağız ezik dudaklarından kanlar köpürterek kırık dişlerinin arasından haykırdı.

Derken hepsi de Posthumo'nun az evvel Promero'yu fırlattığı odadan yükselen ruh sarsıcı bir dehşet çılgılığıyla kalakaldı. Kâtip kadife perdelerin asılı olduğu kapı aralığında belirdi ve orada tir tir titreyerek dikildi. Sessiz hıçkırıklarla ağlıyor, solgun yüzünden aşağı akıp sarkık dudaklarından damlayan gözyaşlarıyla zırlıdayan bir bebeğe benziyordu.

Herkes – kılıcından kan damlayan Conan, kargılarını havaya kaldırmış polisler, yerde diz çöken ve uyluğundaki kocaman kesikten fıskıran kanı durdurmaya çalışan Demetrio, kesik kulağının kanlı köküne elini bastıran Dionus, ağlayarak kırık diş

parçaları tüküren Arus – durdu ve onu bir karış açılmış ağızlarla süzdü. Posthumo bile ulumasına ara verdi ve sızlanarak kısmi görüşünü örten kanlı pusun arkasından tek gözünü kırıştırdı.

Promero yalpalayarak koridora çıktı ve kasılmış bir hâlde önelerine devrildi. Deliliğin o dayanılmaz tiz kahkahalarıyla cırladı. “Tanrının uzun bir boynu var! Ha ha ha! Ah, uzun ve lanetli bir boynu!” Bunun ardından dehşetengiz bir sarsıntı geçirdi ve gölgeli tavana boş gözlerle bakarak sırtıp kaldı.

“Öldü!” diye huşu içinde fısıldadı Dionus, kendi yarasını ve hemen yanı başında kılıcından kan damlayan barbarı unutarak. Cesedin üzerine eğildi, sonra da kızgın gözlerle doğruldu. “Yaralı değil. Mitra aşkına, o odada ne var ki?”

Derken dehşete kapıldılar ve haykırarak dış kapıya koştular. Orada itişip kakışarak izdiham yarattılar ve deliler gibi dışarı fırladılar. Arus onları takip etti ve zar zor ayağa kalkan kısmen kör Posthumo yaralı bir domuz gibi cıyaklayarak, geride bırakılmamak için yalvararak düşe kalka arkadaşlarının peşine takıldı. Aralarına girdiğinde onu yere devirdiler ve korku çılgınlıkları arasında ezdiler. O yine de yılmayıp peşlerinden süründü ve arkasından Demetrio geldi. Engizitör bilinmeyenle yüzleşecek cesarete sahip olsa da yılgın ve yaralıydı. Üstelik onu yaralayan kılıç hâlâ yakınındaydı. Hâlâ kanlar fişkırان uyluğunu tutarak ötekilerin peşi sıra topalladı. Kimi yaralı kimi sağlam haldeki polisler, arabacı ve bekçi çılgınlık eşliğinde kendilerini sokağa attı. Orada binayı seyreden adamlar da paniğe kapıldı ve sebebini sormayı beklemeden kaçışa katıldılar. Conan yerdeki cesetler hariç koca koridorda yapayalnız kaldı.

Barbar, kılıcını diğer eline aktardı ve kendinden emin adımlarla odaya girdi. İçeriye pahalı ipek goblenler asılmış, özensizce bir bollukla ipek minderler ve kanepeler serpiştirilmişti. Ve kalın, yaldızlı bir paravanın üzerinden bir surat Simmeryalı'ya bakmaktaydı.

Conan, insanoğullarının arasında benzeriyle hiç karşılaşmadığı o çehrenin kayıtsız, klasik güzelliğine huşuyla bakakaldı. Yüz hatlarında ne acizlik veya şefkat ne zalimlik veya merhamet ne de daha başka bir insani duygu vardı. Bu yüz hatlarının, usta elinden çıkmış mermer bir tanrı maskesiyle karıştırılmayacak

olmasının tek sebebi, içlerindeki yanılıya yer bırakmayan hayatı – Simmeryalı'nın asla bilmediği ve akıl erdiremeyeceği soğuk, yabancı bir hayat. Conan bir an paravanın gizlediği mermer vücudu merak etti. Suratın insanüstü güzelliği düşünülürse o vücut kusursuz olmalıydı. Fakat görebildiği tek şey tanrımsı çehre ve merakla sağa sola çevrilen özenle biçimlendirilmiş kafaydı. Dolgun dudaklar aralandı ve Khitai'nin ormanların kaybolmuş tapınaklarında çalan altın çanlarının gibi derin, gür bir tonla tek bir sözcük söyledi. İnsan krallıkları kurulmadan önce unutulmuş yabancı bir dilde konuşmasına rağmen Conan sözcüğü anladı. “Gel!”

Simmeryalı geldi de – çaresiz bir atılışla ve kılıcının ıslık çıkaran bir savruluşuyla. Güzeller güzeli kafa kapkara bir kan fiskeyiyle paravanın üzerinden yuvarlanıp genç barbarın ayakları dibine düştü ve ona değmekten korkan Conan geri kaçtı. Sonra tüyleri diken diken oldu zira paravan, arkasındaki bir şeyin kasılmalarıyla titreyip sallanıyordu. Conan düzinelerce insanın öldüğünü görmüş ve duymuştu ama bir insanın ölüm çırpınışlarında böyle sesler çıkardığını hiç işitmemişti. Koca bir urgan şiddetle sağa sola savruluyormuşçasına bir şaklama, çırpınma sesi yükseliyordu.

Sonunda hareketler durdu ve Conan ihtiyatla paravanın arkasına baktı. İşte o zaman tüm bu yaşananların dehşeti tüm ağırlığıyla üstüne çöktü ve Simmeryalı oradan koşa koşa kaçtı. Numalya'nın kuleleri arkasında şafağa karışincaya kadar da tabana kuvvet koşmaya ara vermedi. Set'in ve bir zamanlar dünyaya hükmeden, şimdiyse siyah piramitlerin çok altındaki kapkara mağaralarda uyuyan çocuklarının düşüncesi bir kâbus gibiydi. O yıldızlı paravanın arkasında yatan şey bir insan vücudu değil, sadece devasa bir yılanın ışıltılı ve başsız gövdesiydi.